

És *La crisi dels vuitanta* una advertència personal d'allò que està per vindre?

—És més aviat una constatació d'allò que està venint i que ja em trobo al davant. Jo faig la meua feina fins que em trobo un mur, que són els 80 anys, i aleshores em dic a mi mateixa "si això havia de trigar molt a venir, si això no vindria mai". Et quedes sorprès. I, més que res, també, no per la constatació pròpia sinó per la que fan els altres, que ja et veuen d'una altra manera. De vegades això et fa sentir d'una altra forma diferent amb els altres, tot i que tu et pensaves que eres la mateixa. Aquesta és d'alguna manera la intenció del llibre.

—També és un llibre de reflexió, de memòria i de lloança. Com el definiria vostè?

—Sí, de reflexió i també de memòria. Hi ha una cosa que ja he escrit alguna vegada, no sé si aquí la poso: amb un braç arribo al segle XIX perquè jo vaig viure des dels onze anys amb la iaia Lola, que apareix molt al llibre. I llavors, amb l'altre braç puc arribar fins al segle XXI perquè tinc dos néts ja. Aleshores, abraço un espai de temps molt ampli, i com que aquest llibre és molt reduït, el pensament és molt condensat.

—Tracta la vellesa amb tristesa, amb decepció, però també amb una fina ironia...

—Això sempre, tot i que sense deixar de banda aquesta visió pessimista. Aquest futur que tenim la gent d'una certa edat no ens porta aventures ni sorpreses, ja sabem més o menys el que vindrà, i ens ho hem de prendre amb una mica d'ironia; el meu pare també era molt irònic. Crec que un ha de riure una miqueta d'ell mateix i no estar sempre fent el ploricó. D'aquesta manera, una cosa compensa l'altra; és com trobar-li la cara i el revés. Hi ha experiències molt dures però sempre hi ha alguna cosa per riure-se'n una miqueta.

—Simone de Beauvoir, Judy Garland, Chopin... Hi ha cap altre referent cultural que s'haja quedat en el tinter?

—Tens raó. Com a professora de

Olga Xirinacs

«La vellesa és una etapa que no es pot elogiar»

La crisi dels vuitanta és l'últim treball de la reconeguda escriptora i professora de piano Olga Xirinacs (Tarragona, 1936). Amb ell, l'autora s'endinsa en el concepte de **la vellesa, des de la memòria, el pessimisme i la reflexió** però també des de la ironia. Una publicació amb què la narradora ha bufat les espelmes del seu 80è aniversari.

Entrevista d'Alba Rico

La crisi dels vuitanta

OLGA XIRINACS

Editorial Meteora

Barcelona 2016

Narrativa, 61 pàgines

piano, era estrany no posar-hi algun músic com Chopin. Jo he llegit moltíssim, tenim a casa una biblioteca enorme de 10.000 llibres, i he de dir que la meua influència més clara és de pintors i de músics. Tinc un llibre de la pintora veneciana del segle XXVIII Rosalba Carriera amb mapes de Venècia, costums de l'època, què menjaven, com es pentinaven... M'interessen molt aquests llibres. A banda, també he de destacar el paper de Judy Garland, que és com un fil que va guiant el llibre. I no és que sigui cap influència, sinó que la seva vida personal em va impactar molt, junt amb la de la seva filla, Liza Minnelli. Elles no van ser mai felices. De fet, Judy Garland va morir molt jove.

—A l'inici del seu llibre diu que quan va llegir *Elogi de la vellesa*, de Herman Hesse, va pensar que potser sí que podia ser elogiada. Ara, amb vuitanta anys, ha canviat de parer o encara creu que la bellesa pot ser lloada?

—Jo crec que no. Crec que Herman Hesse s'equivoca aquí. Ell mateix en aquest llibre diu que li costa tant posar-se l'abric que tot li fa mal. Això no es pot elogiar. El que ve quan arribes a la vellesa no és un moment feliç i això ho sabem tots. Per tant, jo crec que un elogi de la bellesa no es pot fer de cap manera. Algunes coses trobes que són bones, com ara poder escriure, estar assegut davant de l'ordinador, fer algun viatge... Si algun dia et cau a les mans *La força de les coses*, de Simone de Beauvoir, allò que tracta de la vellesa és que és una cosa que fa por de veritat. Veu que ella mateixa s'ha transformat, que abans anava d'excursió i anava tan lleugera, i després no pot fer quasi absolutament res. Així que, d'elogi a la vellesa, res de res.